

?Ramoncín, dimoni i àngel

«Hi va haver un temps en què Ramoncín va rebre a tort i a dret, però ara el mirem d'una altra manera per la seva actitud simpàtica cap a les reivindicacions nacionals de Catalunya»

Vam veure José Ramón Julio Martínez Márquez, Ramoncín, l'altra nit al FAQS i ens vam poder congratular de la seva rehabilitació pública a Catalunya per la via de la simpatia cap al dret a l'autodeterminació. És interessant quan la percepció sobre les persones amb dimensió pública depèn de fets que no guarden relació amb la seva activitat primària.

Perquè hi va haver un temps en què Ramoncín va rebre a tort i a dret per raons d'allò més pintoresques: per presentar un concurs, *El Lingo*, titllat de frívol però que avui seria alta cultura; per freqüentar la premsa del cor del braçet d'alguna model llatina, per anar al quiròfan a operar-se el nas i, sobretot, per introduir-se a la junta directiva de l'SGAE i dedicar-se a defensar una cosa tan pròpia de la mala gent com són els drets d'autor. És cert que va ser acusat de fer coses lletges al si d'aquesta institució, però tot plegat va acabar amb l'absolució.

Abans de Twitter ja existien els odiadors, i la majoria s'hi van abonar tot fent de Ramoncín una de les persones més detestades de l'Estat. Una escena delicada la va patir al festival Viñarock, a Villarrobledo (Albacete), el 2008, quan la pluja d'objectes que el públic li va dispensar va fer aconsellable que abandonés l'escenari abans d'hora.

Tot ha quedat enrere, felicitment: Ramoncín porta uns anys mirant de recompondre la seva carrera musical, té una banda solvent i plans d'enregistrar un disc en els pròxims mesos. Enguany ha reeditat el seu segon àlbum, *Barriobajero*, un viscós producte de rock urbà que ha fet quaranta anys.

Però és la seva actitud simpàtica cap a les reivindicacions nacionals de Catalunya (que ve de lluny) allò que fa que el puguem mirar d'una altra manera. Sol passar. En totes les direccions. Woody Allen. Michael Jackson. Serrat i Llach, elevats o blasmatats per motius antagònics, que venen a ser el mateix. Dimonis o àngels sense necessitat de tocar una nota, només per allò que diuen o pensen. Els carrils per on es mouen les complicitats són volubles, i Ramoncín, el cantant, actua dijous que ve a Luz de Gas.